

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

Political

afgazad@gmail.com

سیاسی

نویسنده: هوشی مین
برگردان از: توفان آراز
۲۰۲۱ جولای ۲۹

کار نظامی حزب در میان دهقانان اسلوب های چربیکی انقلابی (۱)

پیروزی انقلاب پرولتاریائی در ممالکی که مردم، یا بخش اعظم آنان، دهقانان اند، در صورتی که پرولتاریای انقلابی از پشتیبانی فعالانه اکثیریت دهقانان محروم باشد، مطرح شدنی نیست. این حقیقتی است انکارناپذیر، چه موضوع بر سر انقلاب بورژوا- دموکراتیک باشد، چه انقلاب پرولتاریائی. در مرحله انقلاب بورژوا- دموکرا- تیک پیکار پرولتاریا برای متحقق ساختن شعایر و تبدیل انقلاب بورژوا- دموکراتیک به پرولتاریائی هرگز با اقبال روبه رو نخواهد گردید، اگر چنانچه یک بلوک انقلابی مرکب از پرولتاریا و دهقانان موجود نباشد، اگر چنانچه توده های سر-کوب شده دهقانی فعالانه درجهت متحقق ساختن شعایر انقلاب نکوشند. سه انقلاب روسیه^[۱]، انقلاب بزرگ چین^[۲] و پیکارهای انقلابی در ممالک عدیده دیگر شواهد بارز اینند. این اصل اساسی

لزینیستی امروز یک واقعیت مطلقاً بحث ناپذیر برای کلیه انقلابیون واقعی می باشد. در چین، هندوستان، امریکای لاتین و در بسیاری از ممالک اروپائی (کشورهای بالکان، رومانی، پولندا، ایتالیا، فرانسه، اسپانیا و غیره) متحدهای کننده پرولتاریا در انقلاب جمعیت دهقانی خواهد بود. تنها در صورتی که موج انقلاب توده های دهقانی را تحت رهبری پرولتاریا به حرکت درآورد، انقلاب به پیروزی نایل خواهد گشت. بنابراین تبلیغات حزب در مناطق روستائی حائز اهمیت مطلق می باشد.

چنان که ما در چین شاهد بوده ایم (و این تا درجه ای امروز نیز صادق است)، هر جنبش انقلابی بالهمیتی در میان دهقانان خود را ابتداء به صورت عملیات چریکی جدا از هم، خودجوش و ناهمآهنگ به ضد ملاکین بزرگ، کولاک ها [دهقانان متمول]، تجار و رباخواران، به ضد مالیات گیران - کلام کوتاه به ضد کلیه مقامات اداری و سیاسی در شهر و ده و به ضد رژیم موجود - و برای مصادره و باز تقسیم زمین، لغو اجراء زمین، فسخ قروض و برای تصرف قدرت سیاسی از سوی سازمان های دهقانی نمایان می سازد. در مرحله آغازین جنبش انقلابی، دهقانان ندرتاً شعایر روشن انقلاب دهقانی را به پیش می کشند. آن ها به اعتراض به ملاکین "پلید" و مطالبه کاهش اجراء بهای زمین، مالیات ها و غیره اکتفاء می نمایند.

یک وجه مشخصه اساسی مرحله آغازین انقلاب دهقانی طبیعت خودجوش، عملیات جدا از هم، ناهمآهنگ آنست - نبود یک برنامه سیاسی واحد روشن برای کلیه مناطق، هیچ شعار واضحی. هدف حزب پرولتاریائی در مورد دهقانان روشن است. آن باید رهبری خود را بر جنبش اعمال نماید. سازمانش دهد، توده های دهقانی را گرد بعضی شعایر طبقاتی در انتطاق با ماهیت انقلاب بسیج نماید، کل جنبش را جهت به اجراء درآوردن این شعایر رهبری کند. حزب پرولتاریائی باید جنبش دهقانی را با اهداف و فعالیت انقلابی پرولتاریا در مراکز صنعتی هماهنگ سازد.

برای حزب انقلابی باید به خودی خود واضح باشد، که جنبش دهقانی، هر اندازه نیز فرآگیر گردد، در صورت محرومیت از همراهی طبقه کارگر نمی تواند به پیشرفت مهمی امیدوار باشد. امر مشابه در مورد فعالیت جنبش کارگری (در ممالک تمام‌با بخشی کشاورزی) نیز صدق می نماید، اگر چنانچه [آن] با فعالیت انقلابی نیرومند دهقانان همراه نباشد. سازماندهی و تدارک عملیات هماهنگ، حتی الامکان همزمان در شهر و ده - این هدف اصلی حزب انقلابی در ممالک تمام‌با بخشی کشاورزی است.

در چین جنبش دهقانی در اثر اعزام لشکر به شمال اشاعه بزرگی یافت. در نزدیکی پنجمین کنگره حزب کمونیست چین (مه ۱۹۲۶) ۱۰ میلیون دهقان در اتحادیه های دهقانی در بخش های وسطی و جنوبی کشور سازمان یافته بودند. اکثریت غالب کوتاه زمانی بعد (در ۱۹۲۷)، خاصه در جنوب، در حوزه یانگ تسه (Yangtze)، آگاهانه تحت شعایر انقلاب دهقانی می ستیزیدند. به عوض تهییج دهقانان طبق احکام انتربنیونال کمونیستی؛ به عوض هدایت انبوه جمعیت روستائی به راه عملیات انقلابی با مساعدت به دهقانان برای سازماندهی خود و به پیش کشیدن یک برنامه سیاسی و یک نقشه عملیات و با تسريع تقسیم اجتماعی طبقات؛ به عوض کسب نفوذ و مطیع ساختن جنبش و ستراتیژی آن به سمت توسعه و اشاعه انقلاب دهقانی، حزب کمونیست چین (منظور

رهبری آن دوره) به صورت مانعی دربرابر تکامل جنبش دهقانی عمل می نمود و - با مشاورت گومیندان(Kuomintang) [ایجاد شده به وسیله سون یات سن(- Sun Yat sen) (1866- ۱۹۲۵) در سپتامبر ۱۹۱۲] - علیه به اصطلاح تندری ها، یعنی آن چه که در واقعیت

ابتکار انقلابی اتحادیه های دهقانی به شمار می رفت، مبارزه می نمود. این مهم ترین اشتباه رهبری کمونیستی در آن دوره بود.

جای شگفتی نتواند بود، اگر سیاست پیش برده شده به وسیله حزب کمونیست در قبال دهقانان و همکاری با گومیندان^[۳] این نتایج را به بارآورد: زمانی که شورشیان، که تحت رهبری یه دینگ(Yeh Ting) [۱۸۹۶- ۱۹۴۶] و هو لونگ(Ho Lung) [۱۸۹۶- ۱۹۶۹] در نان چانگ(Nan Chang) در ۱ اگست ۱۹۲۷ قیام نموده بودند، عازم جنوب گشتند، قادر به یافتن شمار کافی کولی(Kuli) جهت حمل و نقل مهمات و دیگر ادوات شان نبودند.^{*} دهقانان به مقصود پر هیز از بسیج گشتن روستاهای شان را ترک نمودند. ارتش یه دینگ و هو لونگ به این سبب مجبور از برجای گذاشتن مقادیر زیادی مهمات گردید، که به دست دشمن افتاد. امر مشابه در منطقه سواتوو(Swatow) نیز روی داد، که در آن جا فرماندهان کمونیستی و گومیندانی چپ سابق ارتش انقلابی در کوشش اقناع دهقانان برای پیوستن به آنان و با کمال میل حاضر به تقسیم اسلحه مازاد بین دهقانان بودند. دهقانان به ارتش انقلابی نپیوستند، زیرا در نظر آنان فرقی بین آن و ارتش جنگ طلبان وجود نداشت. درحقیقت نیز فرقی نبود، چرا که به رغم کمونیست بودن جمیع رؤسای فوج ها و بیست درصد افسران بعض لشکرها(۲۴م و ۲۵م)، و به رغم این که کمیته نظامی انقلابی همچنین شامل کمونیست ها بود، سیاست ارتش درقابل دهقانان(چون در هر نکته دیگری از این نظر) به هیچ شکلی با سیاست گومیندان چپ تفاوت نداشت. به عوض شعایری از قبیل "سرنگونی ملاکین بزرگ!", "سلب مالکیت زمین" و غیره، که اتحادیه دهقانان مطرح ساخته بود، شعایر کمیته انقلابی این ها بود: "سرنگونی ملاکین پلید"، "مصادره املاک بیش از ۲۰ مو(mou) واحد مقیاس چینی. ۱ مو = ۳/۶۰۰ مترمربع"، "۵۰ درصد کاهش اجاره بهای زمین" و غیره. با نظر به این جای شگفتی نیست، که دهقانان به مجرد خبر یافتن از نزدیک شدن ارتش انقلابی روستاهای شان را ترک نمودند و روانه کوه ها شدند و نخواستند کاری به کار آن داشته باشند. نه حتی محل شگفتی است، که به ارتش یه دینگ و هو لونگ در شهر لین چوان(Lin - Chuan) توسط تظاهراتی از سوی تجار خوش آمد گفته شد و در آن حتی یک دهقان وجود نداشت.

باید به خاطر داشت، که همان دهقانان در بدو امر در سراسر اعزام لشکر به شمال با تمام قوae برای یاوری به خرد کردن ارتش سران نظامی خودمختار^[۴] تحت سون چوان فانگ (Sun Chuan - fang) [Wu Pei fu - ۱۸۷۴- ۱۹۳۹] و پی فو(Wu Pei fu - ۱۸۸۵- ۱۹۳۵] و بقیه به امید آن که گومیندان آنان را از نظرات اجتماعی و اقتصادی به آزادی رساند مبارزه نموده بودند. آن ها را از طریق شورش در پشت جبهه ارتش، مزاحمت به آن با حملات چریکی لاینقطع و قتل افسران و ملاکین بزرگ، کلام کوتاه جهت از هم پاشیدن زندگی اجتماعی در پشت جبهه ارتش انجام داده بودند. باید به روشنی تأکید نمود، که سیاست نامناسب حزب کمونیست درقابل مسئله دهقانی یکی از علل تعیین کننده شکست انقلاب چین در ۱۹۲۷ بود.^[۵]

وقایع در بلغارستان در ۱۹۲۳ درس عبرت دیگری است که چگونه نباید با جنبش دهقانی برخورد شود. این جا در پائیز ۱۹۲۳ خیزش‌های دهقانی خودجوش در یک رشته مناطق پدید آمدند. حزب کمونیست بلغارستان پس از یک هفته معلمی رهبری جنبش را به کف گرفت. خیزش‌های دهقانی درنتیجه فقدان سازمان و هماهنگی و به علت عدم رهبری صحیح آن‌ها از سوی حزب کمونیست به وسیلهٔ ضدانقلاب درهم شکسته شدند.

از دیگر سو پیروزی انقلاب اکتوبر نمی‌توانست مطرح باشد، اگر چنانچه حزب بلشویک قادر به سازماندهی دهقانان تحت شعایر خود و هدایت آنان در مبارزه برای سرنگون سازی قدرت بورژوازی و استقرار دیکتاتوری پرولتاریا نمی‌بود. اگر حزب بلشویک این سیاست صحیح را درقبال دهقانان به پیش نمی‌برد، جلب ارتش تزاری به جانب انقلاب هرگز نمی‌توانست عملی گردد. درواقع سیاست شجاعانهٔ حزب بلشویک درقبال دهقانان بود، که امکانات بزرگی به حزب برای جلب ارتش تزاری - که به طور عمدۀ متشكل از دهقانان بود - به جانب خود بخشید.

یکی از دلایل شکست قیام کانتون(Canton) این بود، که در آن نقطه زمانی ای که پرولتاریا در شهر قیام نمود، جنبش درخور اهمیتی در مناطق حومه وجود نداشت. از سوی دیگر قیام‌های دهقانی عدیده در ایالات مختلف چین(مثلاً در شانتونگ(Shantung))^[۶] درهم شکسته شدند، قبل از هر چیز به این علت که آن‌ها از جنبش انقلابی طبقه کارگر در مراکز صنعتی جدا ماندند و در شهرها از طرف عملیات پرولتاریائی پشتیبانی نگردیدند.

تحت مبارزات انقلابی فعالانهٔ پرولتاریای روسیه در ۱۹۰۵ توده عظیم دهقانان هنوز فعالیت اندکی از خود نشان می‌دادند. جنبش دهقانی در روسیه ابتداء در ۱۹۰۶ - ۰۷، تقریباً یک سال پس از فرونشستن موج انقلاب بین پرولتاریای شهری، به نقطه اوج خود رسید. دقیقاً این امر که جنبش انقلابی در شهرها از لحاظ زمانی با آن [جنبش انقلابی] در روستاهای مصادف نگشت، علت اصلی شکست انقلاب اول روسیه بود.

حزب پرولتاریا برای تضمین حداقل ممکن همزمانی در عملکرد پرولتاریا و دهقانان، خاصه در ممالک تمام‌باخته کشاورزی باید توجهش را بر کار سیاسی و سازمانی(نیز نظامی) در میان دهقانان مرکز سازد. این کار نباید به اتفاقات محول گردد نه حتی نامناسب طرح ریزی شود و به یک شکل در سرتاسر کشور به اجراء گذاشته نشود. به عکس آن باید طبق دورنمایهای اساسی حزب با توجه به ترکیب و نقطه زمانی عملیات انقلابی گوناگون، که در هر منطقه یا ایالت به نظر ممکن برستند، باشد. تهییج سیاسی برنامه مند در مملکت بزرگی از نوع چین به طور اجتناب ناپذیر به ضایع گشتن نیروی کار و ذخایر منجر می‌شود. اهمیت متفاوت ایالات متفاوت در زندگی سیاسی چین (مانند ممالک مشابه) نیروی تعویضی کار حزب را در میان دهقانان هر یک از ایالات تعیین می‌نماید. با این وصف کان سو(Kansu)، کویچوو(Kweichow)، کوانگ سی(Kwangsi) و ایالات نظیر آن‌ها را از حیث سیاسی نمی‌توان با کوانگ تونگ(Kwangtung)، هوپه(Hupeh)، هونان(Hunan)، کیانگ سو(Kiangsu) و غیره شامل مراکز صنعتی و تجاری بزرگ و پرولتاریایی پرشمار مقایسه نمود. طبیعاً تهییج انقلابی باید همه جا در میان دهقانان به عمل آید، اما تمركز باید بر یک ایالت ویژه یا گروهی از ایالات قرار داده شود. این اصل مبنی است بر آن

حقیقت عموماً پذیرفته شده، که انقلاب (تصرف قدرت از سوی پرولتاریا، با پشتیبانی دهقانان و تهی دستان شهرها) در مالکی از نوع چین با تنوعات جغرافیائی، اقتصادی و سیاسی مشروط بی نهایت، اجراء شدنی به یک باره (یعنی در عرض چند هفته یا ماه) نیست، بلکه ضرورتاً باید در یک دوره کوتاه یا بلندی با جنبش‌های انقلابی در ایالات مختلف یا در مراکز صنعتی و سیاسی گسترش بیابد.

هیچ شکی نیست، که قدرت شوروی ابتداء در یک یا چند ایالت چین با مراکز صنعتی و تجاری بزرگ برقرار خواهد گردید و به صورت پایگاهی در خدمت تکامل آتی انقلاب عمل خواهد نمود. این که در کدام زمان مناطق تازه‌ای جزو یک چینین پایگاه انقلابی خواهد گردید، بسته به مناسبت نیرو بین انقلاب و ضدانقلاب خواهد بود، نه فقط در چین، بلکه در سراسر جهان. این مسأله تنها از طریق مبارزه حل شدنی است. ولیکن در هر حال تحکیم و یکپارچه ساختن چین مقتضی زمانی بسیار بیشتر از آن خواهد بود، که برای بیرون راندن نیروهای ضدانقلابی از روسیه پس از انقلاب اکتوبر در پتروگراد و مسکو ضرورت داشت.

بنابراین حزب انقلابی با پیش‌بینی یک وضعیت انقلابی عنقریب باید روش‌سازد، که کدام ایالات یا بخش‌ها ازلحاظ تهییج دهقانان مهم‌تر از بقیه‌اند) همزمان با ادامه آموزش و بسیج طبقه کارگر)، و طبق این توجهش را به ذخایر خود در این ایالات معطوف و متمرکز سازد. پسا کار تهییجی در میان دهقانان حزب باید قبل از هر امر توجهش را به مناطقی معطوف دارد، که شامل مراکز صنعتی و سیاسی عمدۀ باشند. این به همان درجه درمورد جمعی از ممالک اروپائی (بولندا، فرانسه، رومانی و غیره) صادق است.

ادامه دارد